

Kamila Zoubková

Moje srdce mě nakoplo do života

Moje srdce mě nakoplo do života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

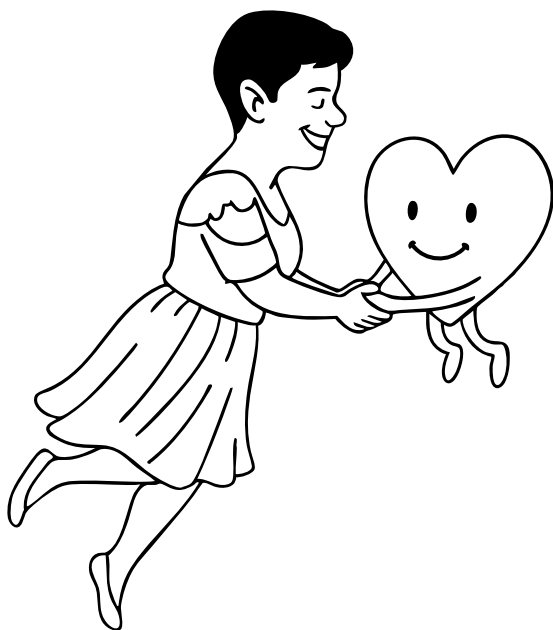
Kamila Zoubková
Moje srdce mě nakoplo do života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kamila Zoubková

Moje srdce mě nakoplo do života

Text © Kamila Zoubková, 2026
Obálka © Magda Kadlecová, 2026

ISBN 978-80-267-5097-0

Poděkování

Děkuji Bohu, že mi dal druhou šanci žít. Bez jeho zásahu bych dnes nechodila mezi živými – a nenapsala tuto knihu.

Obrovské poděkování patří mým rodičům, pro které byl rok 2023 noční můrou. Zvládli s rozumem překonat nejen období, kdy nevěděli, jestli přežiju, ale silně věřili, že to zvládnou. Maminka za mnou denně jezdila na JIP, mluvila na mě a snažila se mě probudit z bezvědomí. Má můj obrovský obdiv, protože musela zvládnout i samu sebe a poskládat všechny síly v sobě. S tatínkem u mě byli celou dobu, kdy jsem ležela v nemocnici. Neúnavně mě podporovali i během zotavování, na rehabilitacích, v lázních i doma. Mami, tati, děkuju vám a miluju vás. Jste fakt hrdinové.

Další velké poděkování patří celému týmu Kardiovasikulární a transplantační chirurgie Brno (CKTCH). Děkuji všem kardiochirurgům, chirurgům, anesteziologům, lékařům, ambulantním lékařům, zdravotním sestrám a bratrům, rehabilitačním sestrám, oddělení 13 – JIP, oddělení 12, i administrativnímu týmu. Veškerý personál z CKTCH pro mě udělal maximum. A i přestože i on došel do bodu, kdy už víc udělat nemohl, věřil a fandil mi, že přežiju. Během celého pobytu mě podporoval a motivoval. Jsou to srdcaři každým coulem, lidé s velmi profesionálním, vlídným, lidským a empatickým přístupem. Děkuji vám.

Obrovské díky patří i našim rodinným přátelům manželům Joukalovým, MUDr. Bohumilu Joukalovi a jeho ženě Paedr. Zuzaně Joukalové. MUDr. Joukal byl ten, který u mě v deseti letech objevil srdeční vadu a pracoval na CKTCH jako kardiochirurg. Strejdo, teto, děkuju.

Další velké poděkování patří Rehabilitačnímu oddělení ve FN Brno, konkrétně oddělení B. Děkuji všem lékařům, zdravotním sestrám a rehabilitačním sestrám. Je to další báječný tým lékařů, fyzioterapeutů a sestřiček. Zároveň děkuji i všem, kteří mi pomohli, aby se mi dostalo rehabilitační péče.

Ohromně děkuji všem kamarádům, přátelům, kolegům, známým i neznámým a všem lidem, kteří na mě mysleli, podporovali mě svou energií a myšlenkami, fandili mi a přes moji maminku posílali vzkazy. Někteří z vás mě i navštívili v nemocnici nebo jsme byli v kontaktu po telefonu. Děkuji za všechna milá a podpůrná slova a vaše návštěvy.

Velice děkuji i personálu Lázní Teplice nad Bečvou. Jejich léčebné procedury mi velmi pomohly vylepšit pohybový aparát i kardiovaskulární systém.

A pak tu mám ještě jedno poděkování. Děkuji mé duši, že se rozhodla to nevzdat a vrátit se na Zemi, i když vím, že to pro ni bylo dilema. A děkuji i mému tělu, že celý proces i bolesti ustálo a dokázalo vydržet naživu i s minimem energie, které v něm zbylo, a přežilo pomocí přístrojů.

Velice děkuji i týmu, který pracoval na mé knize a za jejich cenné rady, komentáře a trpělivost se mnou:

Jana Osíčková – betačtenářka

Vojtěch Záleský – redaktor, korektor

Magda Kadlecová – grafik, sazeč, ilustrátor

Úvod

Milý čtenáři,
dostala se ti do rukou kniha, která popisuje mou zkušenost na hraně mezi životem a smrtí.

Svým příběhem chci dodat odvahu, povzbudit a inspirovat všechny, kteří se museli nebo musejí potýkat se složitou zdravotní situací. Ať už se to týká jich samotných nebo blízkých lidí. Někdy člověk vyhraje, někdy bohužel prohraje. Ale tak či onak, nikdy by se neměl vzdát a s důvěrou ve své srdci, by měl bojovat o svou výhru dál.

Se srdeční vadou jsem se narodila, ale dětská lékařka tvrdila, že je to růstový šelest. Jenže jsem měla stále studené ruce a nohy, byla jsem neprokrvená a při aktivním pohybu jsem byla rychle bez dechu. To přišlo podezřelé našemu rodinnému příteli, MUDr. Joukalovi, který pracoval jako kardiochirurg na Kardiovaskulární a transplantační chirurgii Brno (dále jen CKTCH). Když mi bylo přibližně deset, během jedné návštěvy si poslechl moje srdce a naznal, že se mu něco nelíbí. Objednal mě tedy na CKTCH na kontrolu a tam při důkladné kontrole potvrdili nedomykavost chlopně. Výrazným projevem vady bylo, že jsem se velmi rychle zadýchávala a při vyšší námaze se jakoby nemohla dodechnout. Například jsem uběhla jen pár metrů a už jsem nemohla popadnout dech. Stejně tak při rychlejší chůzi. Měla jsem pocit, jako by mi mělo srdce vyskočit z hrudníku. Při vyšší námaze jsem si musela dělat časté přestávky.

Zároveň jsem byla citlivá na změny teplot, především při přechodu z tepla do chladu. Mnohokrát se mi stalo, že se mi zamotala hlava a omdlela jsem. V létě jsem v dusném počasí před bouřkou cítila silný tlak u srdce a špatně se mi dýchalo. Často jsem měla srdeční arytmií, i když jsem byla v klidu.

To se mi dělo jak v dětství, tak i v dospělosti. Proto jsem chodila jednou až dvakrát ročně na kontroly. Od dětství se vědělo, že mě jednou čeká operace srdce. Ta přišla v květnu roku dva tisíce čtrnáct. Bylo mi necelých třicet tři let, kdy jsem podstoupila první (a doufala jsem, že i jedinou) operaci srdce.

Měla proběhnout Rossovou metodou. Rossova metoda spočívá v tom, že se vadná aortální chlopeň nahradí plícnícovou a na místo plícníkové chlopně se dá bio chlopeň hovězí nebo vepřová. Přibližně po několika letech je nutná reoperace, ale obvykle se nemusí dlouhodobě brát lék na ředění krve (ale to je individuální, samozřejmě).

Jenže během operace se zjistilo, že moje plícníková chlopeň je také vadná, a tedy nepoužitelná. Proto mi doktoři museli dát chlopeň mechanickou – a u té už se lék na ředění krve musí brát trvale. Operace jinak proběhla skvěle.

První dny na JIPce mi bylo špatně od žaludku, ale za to mohla chemie z narkózy. S kyslíkovou maskou se mi dýchalo dobře. Později jsem začala trénovat dýchání s kyslíkovými brejličkami. Bolel mě hrudník, takže kýchnout si, odkašlat nebo zívnout, bylo silně nepříjemné a první dny bolestivé.

Pamatuji si, že na malé JIPce na standardním oddělení jsem už snažila dýchat bez kyslíkových brejliček a upřímně to tak snadné nebylo. Chtělo to trénink a rehabilitační sestry nás učily dýchat i pomocí balónku. Mimochodem to je celkem i dobrá zábava na doma, když si chcete s ostatními vyzkoušet, jak jste na tom s plícemi.